

Iets met kinderen

"Ik wil iets met kinderen", antwoordt Rianne wanneer ik als studie-loopbaanbegeleider de nieuwe eerstejaarsstudenten vraag wat hen motiveert om Verpleegkunde te gaan doen. Haar ogen glanzen. Een glans die me doet denken aan verliefde mensen. De studenten die daarna hun motivatie voor het verpleegkundig vak verwoorden sluiten zich aan bij de vorige spreekster, ze willen vrijwel allemaal 'iets met kinderen'. De enkele jongen in de kring wil later 'op de ambulance'. Ik onderdruk een zucht.

Het kost me moeite serieus te blijven luisteren. Hoe bestaat het dat jonge meiden van rond de twintig het verpleegkundig vak kiezen met dit beeld? En het lijkt hen nog leuk ook. Eerlijk gezegd word ik er niet vrolijk van als jonge kinderen echt verpleegkundige zorg nodig hebben. Weinig afdelingen zijn zo pijnlijk als neonatologie of kinderpsychiatrie. Vind ik. Gelukkig zijn er niet veel kinderen in zorg, de meeste mensen die zorg nodig hebben zijn oud. Daar worden mijn eerstejaars dan weer niet warm van. De enkeling die vertelt dat ze door een bijbaantje in het verzorgingshuis ontdekte hoe prettig het is te zorgen, krijgt niet al te veel spreektijd van de anderen. 'Iets met kinderen' dus.

"Waarom Verpleegkunde en geen SPH gekozen?" vraag ik. Maar juist de zieke kinderen blijken het meest aantrekkelijk. Hélpén, iets voor hen betekenen, het leven draaglijk maken, enzovoorts, enzovoorts. Zo zijn dus veel verpleegkundigen en verzorgenden het beroep ingerold, 'iets met kinderen' was de motivatie.

Ikzelf heb jarenlang zo'n droombaan gehad als JGZ-verpleegkundige. Maar al snel kwam ik erachter dat het 'iets met ouders' was en niet met kinderen. Het kind was weliswaar de belanghebbende, maar de ouders mijn doelgroep.

Studenten zijn vaak niet blij met hun eerste stageplaats in het verpleeghuis. Ik wel: 'ga de ontmoeting maar aan met echte mensen, geef jezelf die kans', adviseer ik hen. Mensen zonder de omhulling van sociale status, familie of kleding, de mens op z'n allerkwetsbaarst. In het verpleeghuis kun je leren heel erg goed voor mensen te zorgen en vooral ook jezelf op een andere manier te leren kennen.

De verhalen op terugkomdagen liegen er niet om. Verhalen over vieze geuren, bijzondere reacties, het plezier en de onmacht, verhalen over de mensen en vooral verhalen over zichzelf. Over hoe ze zichzelf tegenkomen, met een betrokkenheid die ze nooit hadden verwacht. "Het is echt heel bijzonder wat je op een dag allemaal meemaakt met de bewoners, ik kom zulke bijzondere mensen tegen. En ik leer mezelf echt wel kennen", zegt Moniek. "Ik heb oppaskinderen. Die eten en drinken, poepen en plassen, zeuren en hebben plezier, ze reageren op me zoals ik ben op dat moment. Ik kan en moet supercreatief zijn er iets van te maken. Zij verbergen niets en ik hoef niets te verbergen en ik help ze zo prettig mogelijk de dag door. Dat is op mijn stage eigenlijk hetzelfde. Het is natuurlijk heel anders want ouderen mag je niet betuttelen. Maar het doet net zoiets met mij bedoel ik." Ik vind dit een lastige vergelijking. Ouderen zijn geen kinderen, juist niet. De één heeft een verleden, de ander een toekomst. Maar Moniek heeft het over zichzelf, niet over de bewoners. Ik zie in haar ogen dezelfde glans als destijds in het eerste gesprek, toen ze zich aansloot bij Rianne omdat ze allebei iets met kinderen wilden. Ik vind haar enthousiasme en verwondering mooi, want ik weet dat hier een verpleegkundige geboren is die zichzelf als instrument durft in te zetten en die weet waar het om gaat.

oriëndetyhe groet
Mathilde Bos

Mathilde Bos is docent verpleegkunde en verpleegkundige in de psychiatrie, www.mathildebos.schrijft.nl